

PÍSEŇ SEVERU

MICHAELA MERGLOVÁ

 EDICE
PEVNOST

PÍSEN
SEVERU

EDICE PEVNOST

PÍSEŇ SEVERU

MICHAELA MERGLOVÁ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Michaela Merglová, 2021
Cover illustration © Žaneta Kortusová, 2021
Drawing © Žaneta Kortusová, 2021
Cover art © Lukáš Tuma, 2021
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0012-4 (print)

ISBN 978-80-278-1029-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1030-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1031-4 (pdf)

Vyhnanství si na principi vybralo svou daň. Vypadal starší, lícní kosti mu ostře vystupovaly z hubené tváře, pleť měl šedou a poznamenanou těžkými roky. Přesto mu oči hořely vzrušením, když sestupoval krajinou svých předků.

V okolí bzučela hejna much. Pod svahem ležela mrtvola draka, a i když se v šeru téměř nedaly rozeznat její obrysy, puch z rozkládajícího se těla otravoval vzduch tak, že se nedala minout.

Odlesky svítilny přesakovaly po černých šupinách, které jako by se propadaly do sebe.

Dračí hlava se hýbala.

Símiran polekaně stáhl ruku, než si uvědomil, že to jsou jen tlustí červi rochnící se v mrtvém mase. Zmocnila se ho nevolnost, padl na kolena a začal zvracet.

„Pane! Pane, jste v pořádku?“

Po boku se mu objevil postarší muž, bělovlasý, ale podle svalnatých rukou dosud statný jako býk.

Símiran si otřel rty. „V mém snu, bylo to méně... silné. Ten puch...“

„Je to ohavné, máte pravdu. Přál bych si, aby ten návrat domů byl trochu důstojnější. Tady. Vezměte

si to jako roušku.“ Muž mu pomohl zpět na nohy, zatímco si Símiran přitiskl na obličej potrhanou šálu. Nepomáhala moc, ale to nejhorší odstínila.

Princ zvedl svítilnu a znovu si začal prohlížet mršinu.

Nemohlo být pochyb.

Tohle byl drak, nestvůra, která obsadila Colech a na desítky let učinila z města i jeho okolí neobyvatelnou pustinu.

Princ se zadíval do vyhaslých očí, v jejichž koutcích tančily už jen hladové světlušky. Poklekl, natáhl dlaň a dotkl se čumáku mrtvého zvířete.

Stařec zalapal po dechu. „Pane!“

„Příteli,“ promluvil princ k drakovi. „Můj děd Aerchan byl kdysi zavražděn Lugem z Dussu, uchvatitelem, který dobyl Colech, zabil mého děda i otce a matku donutil k vyhnanství daleko od domova, když jsem ještě spočíval v jejím lůně. Tys přišel ze severu a potrestal tu nespravedlnost, když jsi Luga upálil v jeho pýše na hradbách mého města – a za to ti skládám svůj dík. Odpočívej v pokoji.“

Vstal a vykročil od mrtvého draka dál mezi stromy.

„Pane, Colech je opačným směrem!“ zavolal za ním sluha.

„Nejdu do Colechu.“

„A kam tedy jdete?“

„Aerchan kdysi vyrazil na lov, ale sjel z cesty a ztratil své druhy z dohledu. Dorazil na místo jen nedaleko svého města – na místo s bílými kameny a posvátnými stromy. A tam potkal svůj osud.“

Princ pozvedl svítlnu. Světlo ozářilo kruh kamenů a velkých prastarých stromů. Z jednoho kmene na ně shlížela ptačí lebka vrostlá do dřeva, jako by mu vždycky patřila. Větve i kořeny se divoce proplétaly. Kmeny se k sobě nakláněly jako staří milenci a z černé kůry vystupovaly vybělené kosti. Nejen ptačí.

Sluha zbledl. „Pane, možná bychom měli...“ začal, ale v té chvíli princ prudce otočil hlavu.

Vzduch se zachvěl a zhoustl, jako by stromy vyčítily jejich přítomnost.

Ozval se hlas.

Princ ucítil na prsou tíhu. Dýchalo se mu ztěžka a každé vlákno jeho bytosti se napínalo jako struna.

Tam, kam světlo už téměř nedosáhlo, spatřil temnou prohlubeň jeskyně. Stála tam žena. Hubené tělo zakrývaly urousané prameny černých vlasů a náhrdelníky z peří a kostí. Oči měla pichlavé a hluboké jako studny.

Tohle nebyla jen obyčejná čarodějnice nebo divoženka z lesů, ne.

Tohle byla přadlena osudů.

Princ k ní vykročil, ale sluha ho chytil za paži. „Ne, pane!“

„Pust’.“

„Ne! Pane, prosím, vyslechni mě!“

„Vím, co mi chceš říct. Vím, před čím mě chceš varovat. Ale už jsem se rozhodl. Musím znát odpovědi.“

„Jako váš děd? Nevzpomínáte si, co se stalo? Přadlena osudů mu pověděla, že černý oř přinese jeho smrt a jen kvůli tomu se pohádal s Lugem z Dussu!“

„Nezkoušej mi bránit v cestě.“ Princ setřásl jeho ruku a vykročil k čekající ženě.

Ta se na něj usmála. „Vítej, Símirane.“

„Čekala jsi mě?“

„Čekám mnohé, mladý princ. Otázkou je, co čekáš ty? Ušel jsi dalekou cestu – zpoza severní strany hor přes celou Delavu až sem, k mrtvému městu. Pověz mi proč.“

„Měl jsem sen. Uviděl jsem mrtvého draka a spatřil jsem znovu vzkvétat město mých předků. Jsem tu, abych se dozvěděl víc o svém osudu.“

Zasmála se a zabloudila pohledem ke starci, který se choulil stranou. „Možná bys měl poslouchat svého sluhu, Símirane. I tvůj děd stál v těchto lesích a chtěl znát svůj osud. Takové poznání je ale dvousečná zbraň a jen ti nejlepší jí dovedou vládnout. Víš jistě, že to dokážeš?“

V očích mu zahořela ctižádostivost. „Ano.“

„Dobrá. Povím ti o tvém osudu. Ale taková služba si žádá víc než tvůj hezký úsměv.“

Princ se ztěžka nadechl a vytáhl z pochvy u pasu dýku.

„Pane!“ vykřikl sluha a vrhl se k němu. „Nemůžeš prolít svou krev!“

„Já vím.“

Čepel se zakousla starci do krku. Hrot přeřízl krkavici a rudý proud vystříkl princovi na šaty.

Sluha nevěřícně vytřeštil oči. Pokusil se prsty zastavit život unikající mu z těla. Chtěl promluvit, ale v ústech mu jen zabublala krev.

Símiran od něj odstoupil. „Odpusť,“ zašeptal.

Bělovlasý muž padl na kolena, v hrdle mu vlhce zachroptělo. Zaškrábal prsty v hlíně, jako by se pokoušel doplazit ke svému vrahovi. Síly mu ale ubývaly. Naposledy sebou zacukal a strnul. Pohyb ustal. Sípání doznělo.

Princ se na mrtvého muže díval, ale necítil nic. Od chvíle, kdy měl ve snu vidinu, věděl, jakou cenu bude muset zaplatit, až sem přijde.

Nejstarší sluha. Jediný věrný, který mu zbyl po všech těch letech mizérie a vyhnanství. Poslední přítel.

„Princi,“ ozvala se přadlena osudů.

Zvedl oči.

Teď už nebylo cesty zpět.

„Je tvůj,“ zašeptal a odvrátil se, když se kořeny posvátných stromů zavlnily. Zadíval se pevně na ženu před sebou a soustředil se na její rysy, aby nemusel vnímat, co se za ním děje. Slyšel však praskání, čvachtavé zvuky trhaného masa, mlaskání rvaných žil.

„Pověz mi o mém osudu,“ vyzval přadlenu rozřeseným hlasem.

Žena se usmála.

JESTŘÁBICE

„Ty chceš o tomhle psát píseň?!“

„Jistěže. Bude se to jmenovat Cuchenan opravář a celé dvě sloky budou o tom, jak jsi hrdinně porazil zatékající střechu.“

Mráz se zařezával do kostí, a i přes zhus-
ta padající sníh byly jasně vidět krvavé
skvrny lemující rozrytou závěj. Obří di-
vočák s raněným bokem se hnal pryč do stínu stro-
mů. Eogham, jeden z válečníků Dvanáctky Raíka
z Dussu, pobídl koně. Za zády slyšel štěkot bra-
kýřů, kopyta koní tlumená vrstvami sněhu a křik
kopiníků. Byl ale rozhodnutý zasadit smrtící ránu
sám.

Nadhodil si kopí.

Netušil, že jen pár okamžiků ho dělí od nejhorší
nehody jeho života.

Daleko za jeho zády jel i Cuchenan, nejen jeden
z Dvanáctky, ale ten nejlepší z nich, jak prokázal
v létě v tradičním zápase. Oproti Eoghamovi věděl,
že smrtící ránu nezasadí. Stačilo mu však vědomí,
že byl prvním, kdo prolil divočákovu krev. I pro
něj si osud toho dne připravil nepříjemné překva-

pení. Sice se o něm neměl na rozdíl od Eoghama ještě nějakou dobu dozvědět, kola starého proctví se však právě toho podmračeného zimního dne měla roztočit naplno.

* * *

Minangar zazíval. Jako správný umělec ani on nevstával dřív, než slunce vystoupalo vysoko na oblohu. Čestnou výjimku tvořila rána, kdy ho z postele donutily vstát nepříjemné okolnosti jako něčí manžel s vidlemi, něčí otec s vidlemi nebo, tak jako dnes, něčí bratr. Překvapivě zatím bez vidlí. Zato však se značně podrážděným hlasem.

Dívka se pohnula až se třetím zaklepaním. Tou dobou už byl Minangar v kalhotách, s košilí a botami v ruce a s prsty na klíce okna.

Předchozí zkušenosti ho přece jen naučily neplýtvat časem.

Dívka vypadala překvapivě klidně. Posadila se a odhrnula si vlasy z tváře. Odhalila tak rysy s půvabně drzým úsměvem, které měly bardovi napovědět jméno – namísto toho ale cítil v hlavě zející díru. Očividně si její jméno včera vypil z hlavy.

Jako na zavolanou mu však pomohl dívčin bratr, který znovu zabušil na dveře. „Kiro! No tak, vsta-vej, co je s tebou?“ zařval s intenzitou, která bardovi nepříjemně rezonovala ve spáncích.

Plavovláska vstala, nahá došla ke dveřím a otočila petlicí. Trhla dveřmi dřív, než stačil bard vyskočit úlekem z okna, a zapřela si ruce nahněvaně

o boky. „Co otravuješ?“ okřikla panovačně svého bratra – a Minangar se potěšeně zachvěl, když si vybavil útržky předchozí noci, kdy podobně drsný tón používala na něj.

„Slepice nemají nasypáno a...“

„A co? Tak jim nasyp. Ruce máš, ne?“

„Ty tu... ty tu máš muže?!“ zalapal bratr po dechu.

Kira pokrčila rameny. „A? Není první ani poslední a jestli řekneš otci slovo, nabančím ti, jako když jsi nevynešl splašky, jasné? A teď zmiz a postarej se o ty slepice. Přijdu za chvíli.“

Práskla dveřmi, aniž čekala na odpověď, a Minangarovi se málem podlomila kolena.

„Ty jsi dokonalá,“ vydechl.

Kira se otočila na patě a bojovně zvedla hlavu. „Snad sis nemyslel, že si v mém domě neumím udělat pořádek?“

„Tvém domě?“

„Otcův je jen jménem a tenhle hlupák sotva chodí bez pomoci. Někdo musí umět poroučet.“

„Och, bohové, poruč a udělám, co řekneš.“

Znovu ten drzý úsměv, který ho dostal už včerejší noci. „Sundej ty kalhoty.“

Poslechl. „A dál?“ nadhodil rozverně.

Došla k posteli, pomalu se položila na záda a roztáhla nohy. „A dál,“ vydechla a podložila si hlavu dlaní, „se snaž.“

Minangar rozhodil rukama. „Kdo jsem, abych neposlechl přání své dámy?“

„A Minangare?“

„Ano?“

„Nemluv při tom.“

Bard se uculil. „To by přece ani nešlo.“

* * *

Eogham vjel mezi stromy. Černý kanec se zapotácel v závěži, ale běžel neúnavně dál. Válečník se napřáhl.

Kopí prolétlo vzduchem. Krev stříkla do sněhu, divočák zavyl a padl na bok.

Eogham se zachechtal. Projel kolem šhubajícího se zvířete a otočil se přes rameno. V tom okamžiku dostal do prsou ránu jako kladivem. Kůň pokračoval v cestě, Eogham však ne.

Větev ho smetla ze sedla. Válečník nestačil ani vykřiknout, pád mu vyrazil všechn vzduch z plic. Kosti zapraskaly, v ústech ucítil chuť krve. Zasténal.

Jen o pár okamžiků později dorazili na místo brakýři. Zvířata se divoce rozštěkala a dorážela na umírajícího kance – kňour se z posledních sil pokusil o odpor, ale jeho kly už nedokázaly zaútočit. Hlava obřího zvířete klesla do sněhu skoro až s něžnou smířeností.

Pak se ozvalo zvonění postrojů, první jezdci dorazili na místo. Hlasy, křik, štěkot psů.

„To je Eoghamův bělouš!“

„Bohové, to ne!“

„Eoghame?“

„Eoghame!“

Další hlasy, další křik.

Eogham zamrkal. Uvědomil si, že mu na víčka zvolna sedá sníh, chlad otupoval tu strašlivou bolest v celém jeho těle. Cítil, že by měl zavolat, ale nedokázal ze sebe dostat ani hlásku.

Kroky ve sněhu, někdo k němu přibíhal.

Zamrkal. *Prosím, ať to není Cuchenan, ať to není to otravné štěně, které mě za poslední rok, co se v Dussu objevilo, zesměšnilo a porazilo po všech těch letech, která jsem se snažil ze sebe něco udělat...*

Na pozadí větví a bílého nebe se objevila tvář.

„Tady je!“

Eogham zaklel.

„Žije!“

A přál bych si nežít...

Cuchenan se k němu sklonil. „Jsi zraněný?“

Eogham zapřel všechny svaly, aby se zvedl bez horalovy pomoci. Zvládl se vytáhnout na loktech, pak ale ucítil strašlivé bodnutí v hrudníku a s bolestným zasyčením padl zpět do sněhu.

„Co se stalo?“ tohle byl hlas pána Raíka. „Střelil se s kancem?“

„Spíš s větví – podívej, támhle leží zlomená,“ zachechtal se hlubokým basem Branus a Eogham se vřel pevně víčka. Cítil hanbu a bezmocný vztek. Znovu se pokusil vstát a znovu nedocílil ničeho, jen bílých mžitek před očima.

„Neboj, vezmeme tě domů,“ usmál se Cuchenan s takovou přátelskostí, až Eogham zatoužil vrazit mu pěst mezi zuby.

Kroky ve sněhu, další tvář. Mordyc se za poslední měsíce zakulatil, protože trávil víc času na dně

džbánu než na cvičišti, a Eoghama dopálilo, že svého přítele vidí.

Kdybys mi kryl záda, ty žoku, nikdo se o tomhle trapasu nemusel dozvědět...

„Žiješ?“ zamumlal Mordyc.

Eogham kývl. Záda ho sice bolela, mnohem větší agónii však cítil z celé té situace.

Cuchenan se narovnal. „Mordycu, Branusi, potřebujeme saně! Neměli bychom s ním moc hýbat, než ho dostaneme ke Galchobarovi.“

Eogham zavřel oči.

Doufal, že dnešek bude dnem, kdy se dostane do písňe jako hrdinný Eogham, věrný bojovník Dvanáctky, ač syn Eglara Zrádce, který v předvečer Boadiny zahubil jedinou strašlivou ranou obřího kance ze severních lesů.

Teď naopak doufal, že se do písňe nedostane vůbec.

Protože jak znal Minangara, nepochyboval, že tam bude zvěčněn jako lempl Eogham, syn Eglara Zrádce, co se přizabil v lese, aby ho hrdina Cuchenan musel dovézt do města.

* * *

Když muži převalili obřího divočáka z kaluže krve, na jednu z větví tiše dosedl jestřáb a téměř bolestně se rozkřičel.

* * *

Minangar spokojeně vyšel na ulici. I když ráno hrozilo nepříjemným konfliktem, nakonec se z něj vyklubalo jedno z nejlepších za dlouhou dobu.

Tedy dlouhou.

Včerejší ráno bylo vlastně taky dobré, ta se jmenovala Ja... Jara? Jaro?

A předvčerejšího rána mu dělaly společnost ty dvě nové služky z kuchyně, takže se to také vlastně počítá velmi pozitivně...

A den předtím to byla...

„Ty vypadáš zase spokojeně,“ ozval se známý hlas. Zvedl hlavu a uviděl Gaíu. Hnědovláska právě zametala práh před Turelovou krčmou, a když ji uviděl, pomyslel si, jak moc se změnila od té hubené dívky, kterou přivezli na začátku podzimu s Cuchenem z lesa.

Už neměla tak rozježené vlasy, jako když střílela lapky, po zádech se jí vinul upravený cop. Luk vyměnila za koště, chlapecké šaty za zástěru a dlouhou sukni. Jen oči měla pořád stejné. Pobavené, jako by věděla něco, co ostatní ne.

Služba v hostinci s vývěskou kalichu a medvěda jí očividně svědčila.

Minangar vysekl uštěpačnou poklonku. „Jestli to není nejkrásnější lučištnice.“

Podle očekávání se zaškaredila. „Jistě, lučištnice uklízející hospodu, haha. Tak povídej, jak se jmenovala dneska?“

„Řádný muž nikdy nepošpiní čest dámy svého srdce, Gaío!“

„Řádný ne, proto se ptám tebe.“

„Cccc...“

„A s ohledem na to, že ženské střídáš častěji než svršky, mě zajímalo, jestli doneseš jméno dál než za dveře bordelu.“

„Nebyla z bordelu a ano, moc dobře si pamatuji její jméno!“

„Vážně?“

„Vážně!“

„Takže?“

„Eee...“ polkl. Byla to Kira nebo Kora?

„Ty jsi nemožný!“ Gaía zamířila i se smetákem do hospody.

„Rozhodně nejsem nemožný, to si vyprošuju!“ ozval se ublíženě a vystoupal po schodech za ní.

Turelova krčma byla teplý přístav vonící pivem, rybí polévkou a opilou špínou přesně tak, jak to měl Minangar rád. Zavřel za sebou a usadil se ke svému oblíbenému stolu.

Gaía zaplula do kuchyně, bard ale věděl, že z ní brzy vyjde se šunkou, chlebem a džbánem vína – jeho obvyklou snídaní za poslední dny.

A skutečně se nemýlil, jen místo šunky nesla na tácu kus sýra.

„Žádná šunka?“ protáhl zklamaně tvář.

„Šunka došla,“ odvětila dívka.

„Vážně? Kdo z vašich četných hostů mi ji sežral?“ Minangar rozhodil rukou, aby zahrnul prázdné lavice a neméně prázdné stoly. Kromě jednoho chronícího opilce u krbu tu nebyla ani noha.

Gaía pokrčila rameny. „Ty. Včera jsi chtěl přidat a další bude až po Boadině.“

„Pffff, takhle se staráte o svého vrchního barda?“

„Jsi Raíkův vrchní bard.“

„Ano, ale tady vás také často bavím svým zpěvem a písněmi!“

„Naposledy jsi tu hrál před měsícem a od té doby žereš denně zadarmo jak prokopnutý sud a slibuješ, že zahraješ.“

„To už je měsíc?“

„Ano!“

„Och. No, tak to bych s tím měl asi něco udělat, což?“ Strčil prstem do sýru. Sýr mu štouchnutí oplatil. „Vážně nemáš ani kousek šunky?“

Dívka otřela nejbližší stůl. „Ne.“

„Jenom ždibíček, malinkatý kousek.“

„Ne.“

„A něco jiného? Dal bych si maso.“

„Dáš si ho večer. Slyšela jsem, že Raík vyrazil s Dvanáctkou na kance.“

„To, že vyrazili, neznamená, že ho uloví,“ zašklebil se.

„To by byla pěkně chudá Boadina, kdyby se vrátili bez úlovku.“

„To ano, ale stejně. Cuchenan si stěžoval, že zvěře ubývá.“

„Protože žereš jako nezavřený.“

Zalupal po dechu. „Chceš říct, že můj apetit způsobil úbytek zvěře v celých lesích kolem Dussu?“

„Soudě podle tvé spotřeby šunky by mě to nepřekvapilo.“

„Myslím, že máš zkreslený vzorek, k večeru jím velmi výjimečně!“